

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Dosar nr.16/J/2015

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

HOTĂRÂREA NR. 26J

Ședința publică din 14 octombrie 2015

Președinte de ședință – Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător dr.

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei V.C.M.S., judecător în cadrul Tribunalului, având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns Inspecția Judiciară, prin reprezentanți - inspectori judiciari, judecători P. L. S. și A. E. A. și pârâta judecător V.C.M.S., prin avocat B. R., cu împuternicire avocațială nr..... pe care o depune la dosar.

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr.141B., Sector 6

Fax: 322.62.96

Web: www.csm1909.ro

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, care învederează că părțile au avut termen în cunoștință, conform disp. art.229 Cod de procedură civilă.

Secția acordă cuvântul părților asupra chestiunilor prealabile:

Inspekția judiciară, prin reprezentant, arată că nu are cereri sau excepții prealabile de formulat.

Apărătorul pârâtei învederează că doamna V.C.M.S. nu dorește să se prezinte personal și nu dorește să fie audiată în fața Secției, arătând că își menține declarația dată în faza cercetării judiciare.

Secția acordă cuvântul părților pe formulare de probatorii:

Inspekția judiciară, prin reprezentant, arată că nu solicită alte probe, doar înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

Apărătorul pârâtei nu se opune încuviințării probei cu înscrisuri solicitată de Inspekția Judiciară și solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, depunând la dosar un tabel cu hotărârile pronunțate și un set de extrase din sistemul informatic ECRIS al Curții de Apel

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, arată că în principiu se opune încuviințării probei cu înscrisuri solicitată de pârâtă, însă lasă la aprecierea Secției soluționarea acestei cereri.

Secția, deliberând, în temeiul art.258 Cod procedură civilă raportat la art.255 Cod procedură civilă, încuviințează probele solicitate de ambele părți, considerându-le utile și concludente soluționării cauzei.

Nemaifiind alte cereri de formulat, constatând cauza în stare de judecată, acordă părților cuvântul pe fond:

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, apreciază că fapta pârâtei întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t teza a II-a raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Se arată că din probele administrate în cauză a rezultat că pârâta a nesocotit din culpă dispozițiile art. 187 alin.1 pct.1 lit.a din Noul Cod de procedură civilă, potrivit cărora se sancționează cu amendă judiciară „introducerea, cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, vădit netemeinice ". Astfel, pentru ca reclamantul să poată fi sancționat, instanța ar fi trebuit să constate reaua credință a acestuia, din împrejurări concrete, din care să rezulte că acesta, a cunoscut că cererea pe care o formulează este vădit nefondată și cu toate acestea a decis introducerea ei și totodată să constate faptul că reclamantul ar fi introdus mai multe cereri identice, repetitive sau cel puțin asemănătoare și cu depășirea scopului în care i-au fost recunoscute drepturile procesual civile. Din verificările efectuate a reieșit că, în perioada 2014-februarie 2015, pârâta a făcut aplicarea disp. art. 187 Cod procedură civilă, într-un număr de 106 dosare, iar din considerentele sentințelor pronunțate în dosarele în care reclamantii au fost sancționați, nu reiese că măsura dispusă s-ar fi datorat îndeplinirii acestor condiții, nepunându-se astfel problema unui caracter șicanatoriu al acestor cereri.

Prin această faptă ilicită săvârșită de doamna judecător a fost încălcat un drept fundamental al reclamantilor, drept prevăzut de art. 21 din Constituția României, art.6 Cod procedură civilă și art.6 pct. 1 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și totodată a produs acestora o pagubă materială prin sancționarea lor cu amendă în cuantum de 1000 lei.

Sub aspectul laturii subiective, apreciază că fapta pârâtei a fost săvârșită din culpă.

În concluzie, solicită admiterea acțiunii disciplinare și aplicarea unei sancțiuni prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004, în raport de gravitatea faptei săvârșite, dar și de circumstanțele personale. Depune concluzii scrise.

Pârâta, prin apărător, arată că definirea relei credințe și a gravei neglijențe, în conținutul art. 99 ind. 1 din Legea 303/2004 nu permite extinderea responsabilității judecătorului la alte aspecte decât cele care vizează conduita acestuia, fiind de esența răspunderii disciplinare sancționarea unei conduite care nu este conformă obligațiilor profesionale.

Arată că s-a apreciat necesară aplicarea amenzilor judiciare întrucât a constatat că mulți dintre contestatori nu aveau cunoștință despre demersurile efectuate în numele lor de către Sindicat. Același Sindicat, deși a primit în luna octombrie 2014 hotărâri definitive cu aplicarea Legii nr. 241/2013, a înțeles să formuleze și să introducă noi acțiuni având același obiect, în luna martie 2015. Acest comportament abuziv al Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate a generat o aglomerare a rolului instanței cu consecințe directe privind pregătirea și desfășurarea ședințelor de judecată, care s-au prelungit în repetate rânduri în detrimentul intereselor celorlalți justițiabili, fapt ce a determinat-o să recurgă la aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 187 C.p.civ.

Astfel, în raport de această normă de principiu, modul de aplicare a normelor de drept material ori procesual nu poate fi considerat o abatere de la îndatoririle de serviciu sau o faptă care afectează prestigiul justiției în cazul în care asemenea neregularități intervin în procesul interpretării și aplicării legii. Mai arată că soluțiile pronunțate au fost menținute de către instanța de control judiciar.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

De asemenea, consideră că a îndeplinit corect sarcinile profesionale, a interpretat legea cu acuratețe, nedând dovadă nici de gravă neglijență și cu atât mai puțin de rea credință și solicită respingerea acțiunii, ca nefondată. Depune concluzii scrise.

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Deliberând asupra acțiunii disciplinare de față, reține următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară, sub nr.16/J/2015, Inspecția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr. 303/2004, pârâtei V.C.M.S., judecător în cadrul Tribunalului, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) teza a II a raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, constând în executarea funcției cu gravă neglijență sau rea credință.

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut că "pârâta, interpretând din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil dispozițiile art.187 din Noul Cod de procedură civilă a apreciat că reclamanții au introdus cu rea-credință cererile de chemare în judecată și respingând pe fond cererile acestora, i-a sancționat, încălcând principiul fundamental al procesului civil, constând în dreptul cetățeanului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime".

Sub aspectul laturii subiective, se arată că vinovăția doamnei judecător îmbracă forma gravei neglijențe și rezultă din modul în care aceasta a înțeles să aplice dispozițiile procedurale, fapt ce a condus la încălcarea drepturilor fundamentale ale reclamanților, drepturi prevăzute de art. 21 din Constituția României, art.6 Cod

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

procedură civilă și art.6 pct.1 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În drept, Inspekția Judiciară își întemeiază prezenta acțiune disciplinară pe dispozițiile art. 98 – 101 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată și art. 44 – 46 din Legea nr. 317/2004, republicată și modificată.

Pârâta nu a depus la dosar întâmpinare și nu s-a prezentat în fața Secției pentru a fi audiată.

În declarația dată la data de 22.04.2015, în faza de cercetare disciplinară, doamna judecător a arătat că amenzile au fost determinate de comportamentul sindicatului, care inițial a introdus acțiunile prin avocat, iar ulterior prin juriști din cadrul departamentului juridic al acestuia, care fiind de specialitate și cunoscând legislația, erau conștienți de finalitatea acțiunilor lor. A mai precizat că unii dintre contestatori nici nu aveau cunoștință de faptul că aveau înregistrate acțiuni de acest tip, pe rol.

A mai susținut doamna judecător că, în acest context, a aplicat amenda judiciară prevăzută de Codul de procedură civilă, considerând că Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate a introdus aceste cereri cu rea credință.

De asemenea, a mai arătat că în toate dosarele în care sindicatul a fost parte, Curtea de Apel a respins recursurile formulate de sindicat, chiar în cele introduse anterior Legii nr.241/2013, în care Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate a invocat dispozițiile acestei legi, explicându-se în motivarea soluției date, foarte clar că dispozițiile legale pe care acesta le invoca sunt aplicabile pentru viitor. Deși a primit în octombrie 2014, hotărâri definitive cu aplicarea legii anterior menționate, sindicatul introduce și în 25.03.2015, o nouă acțiune cu acest obiect, respectiv dosarul nr..... S-

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

[REDACTED]

a mai arătat în continuare că, și în prezent, sindicatul continuă cu acest comportament, introducând în instanță cereri cu același obiect.

Doamna judecător a mai precizat că amenda judiciară pentru cerile vădit nefondate, a aplicat-o în toate situațiile în care a considerat că aceste cereri sunt vădit nefondate și nu doar Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate.

Secția a încuviințat și administrat proba cu înscrisuri solicitată de ambele părți.

Analizând materialul probator administrat în cauză, Secția pentru judecatori în materie disciplinară reține următoarele:

Prin sesizările adresate Consiliului Superior al Magistraturii, Administrației Prezidențiale și Inspecției Judiciare, petentul M. D., în calitate de reprezentant al Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, și-a exprimat nemulțumirea cu privire la ceea ce, în opinia membrilor săi, reprezintă o încercare de îngrădire a dreptului constituțional privind „accesul liber la justiție” a mai multora dintre aceștia, „prin obligarea la plata unor amenzi judiciare în cadrul unor procese civile”, în condițiile în care Constituția României prevede în art.21 că „orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime”.

În dezvoltarea susținerilor formulate, s-a arătat că, urmare a desființării pensiilor de serviciu a militarilor și transformării lor în pensii în înțelesul Legii nr.19/2000, pensionarii militari au deschis mai multe acțiuni în justiție, contestând atât deciziile de recalculare, cât și deciziile de revizuire „în încercarea de a-și redobândi drepturile abuziv încălcate de către Guvern”.

Ulterior, ca urmare a adoptării Legii nr.241/2013 de către Parlamentul României, pensionarii militari s-au adresat din nou instanțelor de judecată pentru recuperarea

sumelor reținute abuziv, având în vedere că s-au înlăturat inechitățile existente și s-a restabilit principiul dreptului câștigat, considerându-se că astfel s-ar înlătura discriminarea față de cei care, până la apariția Legii nr. 241/2013, prin hotărâre judecătorească, au obținut revenirea la cuantumul din decembrie 2010.

În concret, petentul susține că doamna V.C.M.S., judecător în cadrul Tribunalului - Secția, a dat dovadă de rea credință în îndeplinirea obligațiilor profesionale, cu intenția clară de a intimida justițiabilii care își căutau dreptatea în instanțele de judecată, când cu ocazia instrumentării dosarului nr., a apreciat cererea reclamantului I. N. ca fiind formulată cu rea credință, respingând, prin sentința civilă pronunțată în cauză, acțiunea și aplicându-i acestuia o amendă judiciară, în cuantum de 1000 lei.

Se arată că aceeași soluție a fost pronunțată de magistratul vizat și în dosarele nr., nr., nr. și nr. ale Tribunalului

Verificările prealabile au fost finalizate în termen legal, la data de 31.03.2015, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

Prin Rezoluția din data de 31.03.2015, s-a dispus începerea cercetării disciplinare față de doamna judecător V.C.M.S. din cadrul Tribunalului Secția, cu privire la abaterea disciplinară reglementate de art. 99 lit.t) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și cu modificările ulterioare.

Cercetarea disciplinară a fost finalizată la data de 29 aprilie 2015, încheindu-se proces-verbal în acest sens potrivit dispozițiilor art. 30 alin. 7 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară.

Prin rezoluția din 27.05.2015 s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare față de doamna judecător V.C.M.S., judecător din cadrul Tribunalului, pentru

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată.

Referitor la situația de fapt, Secția reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Secția, reclamantul I. N. a chemat în judecată pe pârâții Ministerul Apărării Naționale și Casa de Pensii a Ministerului Apărării Naționale, solicitând instanței să dispună anularea deciziei nr. 46461/01.10.2013, emiterea unei noi decizii prin care să se mențină cuantumul indexabil din luna decembrie 2010, recuperabil în perioada neacordării lui, cuantum care să fie transpus în punctajul mediu anual înscris în decizia de pensie și restituirea diferențelor bănești, reținute în intervalul 01.01.2011 - 30.09.2013.

Prin sentința civilă nr....din 3.10.2014, instanța a respins acțiunea, iar în baza art. 187 Cod procedură civilă, a dispus obligarea reclamantului la plata unei amenzii judiciare în cuantum de 1000 lei.

În considerentele hotărârii, s-a reținut că situația nu este discriminatorie, neputându-se reține existența unui tratament diferențiat pentru aceeași categorie socială. În acest sens, optând pentru repunerea în plată a pensiei în cuantumul existent în luna decembrie 2010 (în situația în care în urma revizuirii operate în temeiul OUG nr.1/2011, cuantumul pensiei a fost redus), legiuitorul a oferit un beneficiu categoriei pensionarilor care au intrat sub incidența OUG nr.1/2011. Or, pensia în plată în luna decembrie 2010 avea natura juridică a unei pensii de serviciu, calculate în baza unor dispoziții legale speciale, în speță Legea nr.164/2001, nefiind deci stabilită în baza unui punctaj mediu anual, determinat conform dispozițiilor Legii nr.119/2010 și OUG nr.1/2011.

Pentru considerentele expuse, instanța a respins acțiunea, ca nefondată, considerând că drepturile reclamantului nu au fost încălcate, iar simpla

[REDACTED]

nemulțumire a acestuia cu privire la măsurile luate de „Guvernul BOC” nu poate fi temei al aditerii acțiunii, astfel că, apreciind că cererea a fost formulată cu rea credință, a aplicat reclamantului amenda judiciară prevăzută de art. 187 Cod procedură civilă, în cuantum de 1000 lei.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul, dosarul nr. fiind înaintat la Curtea de Apel, unde a fost înregistrat la data de 12.01.2015, pe rolul Secției, la momentul exercitării acțiunii disciplinare dosarul aflându-se în procedura de regularizare a cererii, fără prim termen de judecată fixat.

Din verificările efectuate de Inspekția Judiciară a reieșit că **aceeași soluție a fost pronunțată de către doamna judecător și în dosarele nr...., nr...., nr.... și nr.... ale Tribunalului, Secția**

Urmare a exercitării de către părți a căii de atac prevăzută de lege, aceste dosare au fost la rândul lor înregistrate pe rolul Curții de Apel la 5.02.2015, aflându-se la momentul exercitării acțiunii disciplinare, de asemenea, în cursul procedurii de regularizare a cererii, fără a fi fixat termen de judecată.

Din referatul întocmit de președintele Secției din cadrul Tribunalului, rezultă că pe parcursul anului 2014 și până în luna februarie 2015, doamna judecător V.C.M.S. a aplicat sancțiunea amenzii judiciare, urmare a respingerii cererilor de chemare în judecată, într-un număr de 106 dosare.

Dintre acestea, un număr de 37 dosare au avut ca obiect acordarea pensiei de serviciu, în conformitate cu Legea nr.241/2013, în sensul de a se acorda diferențe de drepturi de pensie, dintre pensia de serviciu avută anterior datei de 01.01.2011 și pensia recalculată conform Legii nr.118/2010 și OUG nr.1/ 2011, temeiul juridic al formulării

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

acestor cereri fiind Legea nr.241/2013 care a repus în plată cuantumul pensiei de serviciu militar.

În acest tip de dosare, s-a apreciat de către doamna judecător că cererile sunt introduse cu rea credință, deoarece reprezentanții Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, având studii juridice, cunoșteau dispozițiile Legii nr.241/2013, care stipulează foarte clar că repunerea în plată a cuantumului pensiei militare se face începând cu data de 01.10.2013.

De asemenea, în încă un număr de 53 de dosare soluționate, doamna judecător a aplicat amenzi și altor reclamanți pensionari, provenind din diferite unități.

Din totalul celor 106 cauze, în care magistratul vizat a aplicat amendă judiciară reclamanților, s-a constatat că în 31 dintre acestea, petenții au formulat cereri de reexaminare (dintre care 29 cereri au fost admise, în sensul înlăturării sancțiunii aplicate și 2 cereri respinse, ulterior în aceste dosare petenții declarând apel), iar în 85 de cauze s-a declarat apel, acestea aflându-se în momentul exercitării acțiunii disciplinare în procedura prealabilă, la Curtea de Apel

Potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”.

Din punctul de vedere al laturii obiective, Secția apreciază că poate intra în sfera răspunderii disciplinare adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. Astfel, pot atrage răspunderea

[REDACTED]

disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Pentru a putea reține existența răspunderii disciplinare, în raport cu abaterea disciplinară mai susmenționată, este necesar a analiza existența elementelor specifice, și anume: existența faptei ilicite, a urmăririi acesteia – în cazul de față, o atingere adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al actului de justiție, de către pârâtă, prin exercitarea funcției de judecător, raportul de cauzalitate între existența faptei și urmarea produsă, precum și existența vinovăției.

Potrivit art. 5 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005 republicată și modificată, judecătorii au îndatorirea să asigure, prin activitatea desfășurată, respectarea legii și a regulamentelor și să dea dovadă de competență profesională.

Judecătorul este obligat, prin natura funcției, să cunoască și să respecte regulile procedurale referitoare la activitatea de judecată, trebuind să dea dovadă de competență profesională, pentru asigurarea respectării și aplicării legii, iar pe de altă parte este obligat să cunoască și să-și asume efectele încălcării normelor procedurale, atâta vreme cât acestea sunt prevăzute în mod expres, clar și fără echivoc în dispozițiile legale generale .

Raportat la obiectul prezentului dosar, Secția reține că potrivit art.187 alin.1 pct.1 lit. a din Noul Cod de procedură civilă, se sancționează cu amendă judiciară „introducerea, cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, precum și pentru exercitarea unei căi de atac, vădit netemeinice”.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Din interpretarea dispozițiilor legale sus menționate rezultă că, pentru ca reclamantul să poată fi sancționat, instanța trebuie să constate reaua credință a acestuia, raportat la împrejurări concrete din care să rezulte că cel care a acționat de o asemenea de manieră a cunoscut că cererea pe care o formulează este vădit nefondată și, cu toate acestea, a decis introducerea acesteia, numai pentru a-l împiedica sau întârzia pe adversar în realizarea drepturilor sale.

Prin urmare, judecătorul face o analiză a situației concrete în raport de probele administrate și de elementele cirmustanțiale și, în final, apreciază dacă reclamantul poate fi sau nu sancționat pentru introducerea cu rea-credință a unor cereri vădit netemeinice.

Din perspectiva modului în care judecătorul a apreciat asupra probelor administrate în cauză, Secția reține că nu se pot face aprecieri în legătură cu aceste aspecte, întrucât analiza legalității și temeiniciei hotărârii pronunțate în cauza respectivă presupune exercitarea unor prerogative jurisdicționale, care includ, în mod necesar, capacitatea de a decide pe baza unor norme de drept și în cadrul unei proceduri organizate, asupra unei situații de fapt și de drept care intră în competența instanței, cu respectarea principiilor publicității și contradictorialității, cerință care reflectă principiul statului de drept inerent sistemului Convenției Europene a Drepturilor Omului și protocoalelor sale adiționale.

Practic, susținerile Inspecției Judiciare pun în discuție chiar modalitatea concretă de aplicare a dispoziției legale procedurale enunțate raportat la cauza dedusă judecății precum și temeinicia soluției adoptate în privința amenzii judiciare aplicate, aceasta fiind atributul exclusiv al instanței a cărei soluție poate fi cenzurată doar în căile de atac și nu poate face obiectul acțiunii disciplinare. În caz contrar s-ar

nesocoti principiul independenței judecătorului reflectat în art. 124 alin. 3 din Constituția României, iar pe de altă parte, s-ar încălca dispoziția constituțională potrivit căreia, hotărârile judecătorești sunt supuse numai controlului judiciar.

În acest context, Secția reține că interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, analiza probelor, în măsura în care sunt susținute de argumente juridice, logice, sunt de esența actului de judecată, fiind excluse controlului administrativ asupra lor.

Obiectul verificării disciplinare nu-l poate constitui raționamentul logico-juridic al magistratului chemat să judece/instrumenteze o cauză. Opinia pe care acesta și-o formează în urma raționamentului logico-juridic nu poate fi cenzurată decât în căile de atac prevăzute de lege și nu poate forma obiectul unei verificări disciplinare.

De altfel, Secției nu îi revine competența de a aprecia asupra temeiniciei și legalității măsurilor și soluțiilor pronunțate de judecător, în caz contrar s-ar transforma într-o instanță de control judiciar.

Orice ingerință în procesul decizional contravine Recomandării nr.94 (12) a Comitetului de Miniștri către statele membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, conform căreia ***judecătorii judecă în concordanță cu interpretarea faptelor și a probelor, cu respectarea legii, potrivit propriei conștiințe.***

În același sens, Recomandarea nr.94 (12) a Comitetului de Miniștri reține că ***măsurile procesuale și soluționarea aparțin în exclusivitate judecătorului, iar judecătorul nu este obligat să raporteze și să dea explicații sub presiunea unei anumite instituții și a opiniei publice despre felul în care a soluționat un caz sau altul.***

În ceea ce privește abaterea disciplinară constând în nerespectarea normelor de drept procesual, este necesar a fi făcută distincția între încălcarea acestor norme ca și

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

greșeală de judecată, pe de o parte, greșeală ce poate fi censurată pe calea controlului judiciar și pe de altă parte, nerespectarea normelor de procedură în context disciplinar.

Astfel, se poate reține existența acestei abateri doar în situația în care există o vădită contradicție între dispozițiile legale aplicabile în materie și măsurile procesuale dispuse în cauza respectivă. Or, în speță doamna judecător V.C.M.S. a apreciat asupra aplicabilității dispozițiilor art.187 alin.1 pct.1 lit. a din Codul de procedură civilă în funcție de situația de fapt și probele administrate în fiecare dintre cauzele deduse judecării, soluția pronunțată fiind susținută de argumente juridice.

Mai mult, o parte dintre soluțiile pronunțate de către doamna judecător (85 de dosare) au făcut obiectul exercitării căilor de atac prevăzute de lege, fiind astfel supuse controlului judiciar în condițiile legii.

În concret, în cauza ce a făcut obiectul dosarului nr. (cauză care a determinat sesizarea Inspecției Judiciare) Curtea de Apel s-a pronunțat asupra căii de atac declarate de către reclamantul I. N., respingând apelul ca nefondat (fișă ECRIS -fila 42 dosar). De asemenea, Curtea de Apel a soluționat căile de atac declarate de către reclamânți într-un număr de 62 de cauze, astfel cum rezultă din fișele ECRIS depuse la dosar, instanța de control judiciar pronunțând fie soluții de respingere, fie de admitere sau admitere în parte sau de suspendare a judecării.

Prin urmare, față de toate aceste argumente, nu se poate reține în sarcina pârâtei judecător V.C.M.S. nerespectarea normei de drept procesual enunțată de Inspecția Judiciară în cuprinsul acțiunii disciplinare .

Sub aspectul laturii subiective se reține că forma de vinovăție este definită abstract de legiuitor la art. 99¹ alin. (2): *„Există gravă neglijență atunci când judecătorul*

[REDACTED] nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual".

În analiza laturii subiective trebuie avut în vedere că vinovăția reprezintă poziția psihică pe care un anumit om o are față de o anumită faptă și față de urmările acesteia; ea nu este o atitudine generică, ideală, abstractă, ci, dimpotrivă, concretă, manifestată în planul existențial al unei anumite fapte ilicite legate, psihologic, de făptuitorul ei. Culpă gravă nu comportă intenția de a face rău, prezentând doar o gravitate particulară: aceea a unui act grav, neglijență inacceptabilă pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar comite-o.

În ceea ce privește forma de vinovăție cu care trebuie săvârșită fapta pentru a constitui abatere disciplinară, prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, legiuitorul a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”.

Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

În speță, nu se poate reține că pârâta a acționat cu gravă neglijență în administrarea actului de justiție în condițiile în care a interpretat dispozițiile art.187 alin.1 pct.1 lit. a din Codul de procedură civilă și, în urma analizei probelor, a apreciat că se impune aplicarea unei amenzi judiciare reclamantilor.

În consecință, **Secția cu majoritate**, constată, din probatoriul administrat în cauză, că fapta pârâtei care, interpretând dispozițiile art.187 din Noul Cod de procedură civilă, a apreciat că reclamantii au introdus cu rea-credință cererile de chemare în judecată și respingând pe fond cererile acestora, i-a sancționat cu amendă judiciară, nu întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

a raportat la art. 99 ¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare și în consecință, va respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva doamnei V.C.M.S. - judecător în cadrul Tribunalului, ca neîntemeiată.

Văzând și dispozițiile art. 48 și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Cu majoritate,

Respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva doamnei V.C.M.S. - judecător în cadrul Tribunalului pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. t) teza a II a raportat la art. 99 ¹ alin.(2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 14 octombrie 2015.

Președinte de ședință:

Judecător

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Judecător

Judecător

Judecător dr.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Cu opinie separată în sensul admiterii acțiunii disciplinare pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(t) teza a-II-a raportat la art. 99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 24/2002

Apreciem că în cauză sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit.t) teza a II a în modalitatea prevăzută de art.99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost modificată prin Legea nr.24/2012, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență, prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual.

Legiuitorul definește ce se înțelege prin grava neglijență la art. 99¹ alin. 2, din Legea nr. 303/2004, republicată: „Există gravă neglijență atunci când judecătorul ... nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

Pentru a putea reține existența răspunderii disciplinare, în raport cu abaterea disciplinară mai sus – menționată, este necesar a analiza existența elementelor specifice, și anume: existența faptei ilicite, a urmăririi acesteia – în cazul de față, o atingere adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al actului de justiție, de către pârâtă prin exercitarea funcției de judecător , raportul de cauzalitate între existența faptei și urmarea produsă, existența vinovăției.

Potrivit art. 4 alin. 1 din Legea nr.303/2004 „judecătorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament

juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora".

De asemenea, această abatere disciplinară presupune și încălcarea standardelor de conduită impuse magistraților de art. 90 alin. 1 din Legea nr.303/2004, conform căruia judecătorii și procurorii „sunt datori să se abțină de la orice acte sau fapte de natură să compromită demnitatea lor în profesie și în societate”.

Pe cale de consecință, elementul obiectiv al răspunderii disciplinare va fi analizat, în prezenta opinie separată, din perspectiva dispoziției legale susținute a fi fost încălcate, ținând cont de argumentele legale ce conduc la existența caracterului ilicit al faptei reținute de Inspekția Judiciară prin acțiunea disciplinară formulată.

Astfel, din probele administrate în cauză a rezultat că pârâta judecător V.C.M.S., a nesocotit dispozițiilor art.187 alin.1 pct.1 lit. a din Codul de procedură civilă, potrivit cărora se sancționează cu amendă judiciară „introducerea, cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, precum și pentru exercitarea unei căi de atac, vădit netemeinice”.

Dispozițiile art. 187 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă se referă la introducerea cu "rea-credință" a unei cereri vădit netemeinice, iar sintagma "vădit netemeinice" sugerează faptul că cererea nu are niciun fel de fundament. Evident că, raportat la modul în care a fost formulată cererea, motivele invocate, eventualele cereri repetate de chemare în judecată etc., instanța își poate forma o convingere și poate aprecia dacă reclamantul introduce o cerere de chemare în judecată cu rea-credință, iar textul de lege menționat nu face altceva decât să legitimeze judecătorul care constată o astfel de situație să o și sancționeze.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Pentru valorificarea drepturilor și intereselor legitime părțile trebuie să acționeze cu bună-credință, iar nu în spirit abuziv, șicanatoriu, vexator pentru magistrați ori pentru instanță.

Cu toate acestea, respingerea unei cereri adresate instanțelor judecătorești nu conduce implicit la concluzia săvârșirii unui abuz de drept procesual de către cel ce a promovat-o, fiind necesară analizarea și aprecierea asupra circumstanțelor cauzei pentru a se stabili dacă se impune aplicarea unei sancțiuni pecuniare.

Rezultă așadar că, pentru a fi incident textul de lege invocat, se cer a fi îndeplinite cumulativ condiția numărului cererilor formulate, a relei credințe a autorilor acestora, precum și cea a caracterului nefondat al acțiunii.

Din coroborarea probelor administrate a rezultat că prin sentința civilă nr.....din 3.10.2014 pronunțată în dosarul nr..... al Tribunalului, doamna judecător V.C.M.S. a respins acțiunea formulată de reclamantul I. N., în contradictoriu cu pârâții Ministerul Apărării și Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale, iar în baza art. 187 Cod procedură civilă a dispus obligarea reclamantul la plata unei amenzii judiciare în cuantum de 1000 lei.

Aceeași soluție a fost pronunțată de către doamna judecător și în celelalte cauze menționate de petent în sesizare, respectiv în dosarele: nr....., nr....., nr..... și nr.... ale Tribunalului Secția

De asemenea, s-a constatat că pe parcursul anului 2014 și până în luna februarie 2015, aceasta a aplicat sancțiunea amenzii judiciare, urmare a respingerii cererilor de chemare în judecată, într-un număr de 106 cauze, în care a considerat că aceste cereri sunt vădit nefondate.

[REDACTED]

Dintre acestea, un număr de 37 dosare au avut ca obiect acordarea pensiei de serviciu, în conformitate cu Legea nr.241/2013, în sensul de a se acorda diferențe de drepturi de pensie, dintre pensia de serviciu avută anterior datei de 01.01.2011 și pensia recalculată conform Legii nr.118/2010 și OUG nr.1/ 2011, temeiul juridic al formulării acestor cereri fiind Legea nr.241/2013 care a repus în plată cuantumul pensiei de serviciu militar.

În acest tip de dosare, s-a apreciat de către doamna judecător, că cererile sunt introduse cu rea credință, deoarece reprezentanții Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, având studii juridice, cunoșteau dispozițiile Legii nr.241/2013, care stipulează foarte clar că, repunerea în plată a cuantumului pensiei militare, se face începând cu data de 01.10.2013.

În declarația dată pe parcursul cercetării disciplinare, pârâta a menționat faptul că amenziile respective au fost determinate de comportamentul sindicatului, care inițial a introdus acțiunile prin avocat, iar ulterior prin juriști din cadrul departamentului juridic, care cunoșteau legislația în materie, fiind conștienți de finalitatea acțiunilor lor.

Aceste susțineri ale doamnei judecător au fost infirmate însă de verificările efectuate care au evidențiat faptul că în dosarul nr., menționat în sesizare, calitatea de reclamant o are numitul I. N. (care nu a fost reprezentat de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate) și nu Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate.

Mai mult, aceeași situație se regăsește și în două cauze, dintr-un total de 37, în care calitatea de parte o au pensionari militari și nu Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate (la rândul său, sancționat în același mod), precum și în alte 53 de dosare, în care calitatea de reclamant au avut-o pensionari provenind din alte unități.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Referitor la cele 106 dosare, în care doamna judecător a aplicat amendă judiciară reclamanților, s-a constatat că în 31 de cauze, petenții au formulat cereri de reexaminare (dintre care, 29 de cereri au fost admise, *în sensul înlăturării sancțiunii aplicate*, iar alte două au fost respinse, ulterior în aceste dosare petenții declarând apel), iar în 85 de cauze s-a declarat apel.

Mai mult, din considerentele sentințelor pronunțate de către doamna judecător, prin care reclamanții au fost sancționați cu amendă judiciară, nu reiese că măsura dispusă s-ar fi datorat formulării unor cereri repetate, identice sau doar asemănătoare ori cu depășirea limitelor scopului în care le-au fost recunoscute drepturile procesual civile. Astfel, doamna judecător a reținut că *„legile aplicabile în cazul de față sunt clare și nu lasă loc de interpretare”*, iar *„pentru soluționarea nemulțumirii exprimată prin acțiunile în justiție, statul a alocat fonduri materiale și financiare, care în speță au fost pierdute”*, acestea fiind motivele pentru care a apreciat că cererea reclamanților a fost formulată cu rea credință și prin urmare, i-a sancționat.

Tot sub aspectul laturii obiective, este necesar a se constata că acțiunea/conduita pârâtei, descrisă anterior, să fi avut ca urmare o atingere adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al realizării actului de justiție, prin exercitarea funcției de judecător de către aceasta.

În speță, se constată că prin fapta pârâtei constând în aplicarea greșită a dispozițiilor art.187 din Codul de procedură civilă s-a adus atingere dreptului cetățeanului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel, potrivit art. 21 alin.1 din Constituția României *”orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale*

legitime", iar alin.2 statuează că „nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept”.

Potrivit art.6 alin.1 din Codul de procedură civilă „Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în termen optim și previzibil, de către o instanță independentă, imparțială și stabilită de lege”.

Prin urmare, textul constituțional garantează oricărei persoane accesul la justiție pentru apărarea oricărui drept sau libertate și a oricărui interes legitim, indiferent dacă acesta rezultă din Constituție sau din alte legi. Din această perspectivă, este evident că accesul liber la justiție permite depunerea oricărei cereri, a cărei rezolvare este de competența autorităților judecătorești.

Dreptul prevăzut de art. 21 din Constituție, se regăsește și în art.6 pct.1 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căruia „Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege” .

Accesul liber la justiție nu este un simplu principiu, ci un adevărat drept fundamental, o facultate de voință recunoscută și garantată persoanelor de a se adresa instanțelor de judecată, în vederea soluționării în fond a litigiilor lor, facultate căreia îi corespunde obligația, pentru aceste organe ale statului, de a desfășura activitatea judiciară prevăzute de lege.

Din reglementările enunțate anterior rezultă că exercitarea de către o persoană a dreptului de a se adresa justiției nu poate fi îngădit, accesul liber la justiție garantat de Constituția României și Convenția Europeană a Drepturilor Omului fiind prioritar .

De asemenea, cea mai importantă garanție procedurală existentă într-un stat de drept este cea a unui proces echitabil.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Având în vedere mecanismul de funcționare a statului de drept, conform căruia trebuie asigurat liberul acces la justiție pentru remedierea oricărei încălcări a unui drept sau libertăți fundamentale ori interes legitim, această garanție este considerată esențială, în însuși spiritului Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Echitatea este un principiu etic și juridic care stă la baza reglementării tuturor relațiilor sociale în spiritul dreptății, egalității și justiției.

Articolul 16 din Constituția României prevede că cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări.

Totodată, trebuie precizat că, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, Curtea Constituțională a statuat că *exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe. De altfel, exercitarea abuzivă a unui drept se produce numai în situația în care acel drept se realizează în alt scop decât cel pentru care legea l-a recunoscut.*

De altfel, doamna judecător, cu ocazia ascultării sale de către inspectorii judiciari, a acceptat implicit faptul că era singurul judecător din cadrul secției ce sancționa reclamanții în astfel de cauze, arătând că amenzile judiciare au fost aplicate în lunile decembrie 2014 și ianuarie 2015. Relevant este faptul că, ulterior declanșării verificărilor disciplinare, pârâta și-a schimbat practica, iar începând cu luna februarie 2015 nu a mai aplicat sancțiunea amenzii judiciare.

Or, judecătorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor (art. 4 alin. (1) din Legea nr. 303/2004).

Și existența raportului de cauzalitate între fapta reținută în sarcina pârâtei și urmarea periculoasă și de rezultat produsă este îndeplinită, ca a treia condiție pentru reținerea și existența abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. (t) teza a -II-a, raportat la art. 99 indice 1 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, din moment ce fapta a fost dovedită că există, iar urmarea de pericol și de rezultat s-a datorat acțiunii și atitudinii pârâtei.

Sub aspectul laturii subiective este de reținut că vinovăția este definită abstract de legiuitor la art. 99¹ alin. (2): „Există gravă neglijență atunci când judecătorul, (în speță, pârâții), nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

Așadar, există mai multe condiții, cumulative care trebuie analizate pentru a aprecia dacă fapta a fost săvârșită în forma de vinovăție cerută de lege.

În primul rând, **neglijența este una gravă** și rezultă din modul în care pârâta a înțeles să aplice dispozițiile procedurale, fapt ce a condus la încălcarea drepturilor fundamentale ale reclamanților, drepturi garantate de art. 21 din Constituția României, art.6 Cod procedură civilă și art.6 pct.1 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Din modul în care a acționat pârâta, cu gravă neglijență, rezultă că, în fapt, elementul subiectiv al culpei a fost realizat **într-un mod neîndoielnic** neexistând niciun dubiu că aceasta a încălcat normele de drept procesual prin deturnarea rostului procedural al unei dispoziții legale care are în vedere o situație cu caracter de excepție și urmărește să prevină și să limiteze eventualele abuzuri în exercitarea drepturilor procesuale.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Având în vedere cele expuse anterior se impune a fi reținut și **caracterul „nescuzabil”** al nesocotirii normelor legale, care trebuie văzut, în primul rând, din perspectiva îndatoririlor pe care un judecător le are atunci când soluționează o cauză, cu atât mai mult atunci când se pune problema respectării unor drepturi esențiale într-un stat de drept, cum este accesul liber la justiție.

Pentru aprecierea formei de vinovăție cerută de lege trebuie luat drept model criteriul adoptat în dreptul civil, cel al „omului diligent” care este unul obiectiv, completat cu elemente de ordin subiectiv.

Aplicând acest criteriu obiectiv la segmentul de activitate pe care îl presupune înfăptuirea actului de justiție, etalonul ar trebui să fie cel al „magistratului diligent” care acționează cu grijă față de interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății.

Or, pârâta, prin modul în care a înțeles să-și exercite funcția de judecător, nu a dat dovadă de diligență și nu a acționat în sensul respectării dispozițiilor legale și drepturilor procesuale ale justițiabililor. Astfel, deși a susținut că la aplicarea amenzilor judiciare a avut în vedere că petenții sunt reprezentați de sindicat, impunându-se prezumția consilierii juridice, totuși probele administrate în cauză au relevat că nu în toate cazurile se regăsește această situație.

Pentru toate aceste considerente, în dezacord cu opinia majoritară, se reține că prin probele administrate în cauză s-a făcut dovada întrunirii cumulative a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(t) teza a-II-a raport la art.99¹ alin. 2 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual civil,

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

[REDACTED]

motiv pentru care acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei V.C.M.S. apare ca fiind întemeiată și se impunea a fi admisă.

Judecător

Judecător